

naša mladina nikdar ne pozabila tistega opomina: Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem!

Ali človek je slab, omahljiv. Toliko obljubuje, pa tako malo izpolnjuje.

Minka, kaj pa ti? Kaj naj rečem o tebi?

O da, bili so dnevi, ko si tudi ti omahovala. Ali se spominjaš tistega dneva, ko si se razprla s svojimi tovarišicami? Ali še veš, kako je odhajala domov Sokličeva Ivanka žalostna in pobita radi tvoje prevzetnosti, da je jokala Svetlinova Rozika bridke solze radi tebe? In kdo je bil kriv? Minka, ali naj povem!

»Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem! Minka, ti si pa danes grda rožica. Hu, kako grdo gleda! Ti jezica, ti taka!«

»Sokličeva Ivanka pa Svetlinova Rozika —«

»Le tiho, Minka, ti si vsega kriva. To ni lepo. Še danes mora biti konec prepira in sovraštva. Lizika, pokliči obe!«

In poravnal se je prepir in minula je jeza in Minka je bila zopet lepa rožica v Marijinem vrtcu.

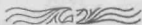
»In zopet nekaj. Minka, ali smem povedati, kdo je bil zaprt, ker ni znal krščanskega nauka in zakaj? Vzrok je bil — lenoba. Minka, ali te ni sram?«

»Mama, nikdar več, nikdar več,« obeta Minka mami. In res: odtokrat ni bila Minka nikdar več zaprta.

Koliko slabosti, koliko napak ima vsak človek! Koliko boja, da pride do zmage! Kakšno pa je veselje, ko pride zmağa! Tudi naša Minka se mora bojevati sama s seboj. In vsa čast ji: z božjo in Marijino pomočjo tudi zmağuje.

Bodi lepa rožica v vrtcu Marijinem! Z Marijo v boj zoper svoje napake, z Marijo naprej, do zmage!

J. E. Bogomil.

Prava ljubezen vse premore.

Pater Rijan, afrikanski misijonar, je po opravljenih stanovskih dolžnostih še nekoliko časa molil v cerkvi — kar zasliši stopinje. Misleč, da je kdo, ki bi rad opravil

spoved, se ozre. Pa kaj zagleda? Ljubko dekletce kakih petih let je upiralo vanj svoje črne oči. Ni poznal dekletca, pač pa se mu je dozdevalo, da ga je videl večkrat v cerkvi.

»Kako ti je ime?« popraša mašnik dete z vso prijaznostjo.

»Rožica — pestunja je zaspala, pa sem šla v cerkvico.«

»Pa, ljubo dete, mamica bo skrbela za te, ko te pogreši.«

Solze so napolnile otrokove oči in milo reče: »Mamica mi je umrla.«

Po teh besedah hoče deklica oditi, kar zapazi nekaj, kar jo pridrži.

»Glejte, kaj pa je to?« pokaže živahno s prstičem na lepo izdelan kip Srca Jezusovega.

»To je Jezus,« ji razloži mašnik.

Prvikrat je dete slišalo to ime, pa je neprestano šepetalo: »Jezus, Jezus!«

Da bi bolje videla kip, vzdigne jo pater kvišku. Dolgo in pozorno je gledala deklica na kip, a hipoma šepetne: »Čemu pa izteguje roko, kaj pa hoče od mene?«

»On hoče tvoje srce, Rožica! — On želi, da ga ljubiš, da mu daš to, kar ti je najdražje.«

»Rožice, rožice!« vzklikne dete, »te najbolj ljubim, te prinesem Jezusu. — A kdo ga je tako ranil?« vpraša dekletce, kažoč na ranjeno srce.

»Židovi,« odvrne misijonar.

»Židovi,« ponovi dete počasi. — »Moja pestunja mi je pa rekla, da sem tudi jaz židovka. No, da — ali jaz ga nisem ranila. Ne, tega jaz nisem storila, nisem ne!«

»Prosim, dajte mi, da ga poljubim!« Ginjen dvigne pater deklico do kipa.

Dekle se oklene z obema rokama Jezusa, svoje nedolžne ustnice pritisne na srčno rano in reče: »Jezus, jaz te nisem ranila! Ti veš, da te ljubim!«

Pred cerkvijo se je mašnik poslovil od svoje male znanke. Zvečer pa je prisrčno molil za nežno Rožico.

Prešli so tedni in meseci, a pater ni videl več male deklice. Enkrat pa mu pove nekdo, da je deklica bolna. Prav prvi petek v mesecu se je potem pokazalo, da je zastoj vsako upanje.

»Oče,« mu je pripovedoval vrtnar, »deklica blede, po vsej sili hoče v vašo cerkenco. Služabnica pravi, da vedno kliče: Jezus me zove! To mora biti kaka pomota, saj je deklica židovske obitelji.«

Proti večeru gre pater obiskat malo bolnico, a celo hišo najde v velikem razburjenju. Kratek čas je bila strežnica iz sobe, no, zdaj pa ni male bolnice nikjer. Hitro je zapustila hišo in se odpravila v cerkev. In glejte, ni se motila: Rožica je bila pred kipom. Kot ptičica se je privila pred noge kipu presvetege Srca.

Ljubezen je močna, vse stori. Ljubezen je tudi tej deklici okrepila oslabiljeno, s smrtjo se boreče telo.

Dekle je ležalo kot angelček božji na oltarjevih stopnicah. Pokliče jo pater po imenu, a začuje le tih šepet: »Jezus kliče Rožico! Jezus vabi Rožico.« Lahen trepet pretrese telo in — Rožica se preseli s tega sveta, da cvete vso večnost pred presvetim Srcem Jezusovim.

M. Marijina...

Rebus.

(Priobčil Internus.)

S $\begin{array}{|c|} \hline \text{A} \\ \hline \text{LA} \\ \hline \end{array}$ BOG $\frac{\text{U}}{\text{II}}$ $\begin{array}{|c|} \hline \text{A} \\ \hline \text{A} \\ \hline \end{array}$ H

Šaljivo vprašanje.

Sin mojih staršev je, pa ni moj brat. Kdo je ta človek?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)